

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s.**, se sídlem Staré náměstí 69, Sokolov, zastoupený Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., se sídlem Klimentská 1216/46, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014, č.j. 24041-4/2014-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 19.11.2014, č.j. 24041-4/2014-900000-304.1, a rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 19.3.2014, č.j. 14589-7/2014-530000-11, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta, Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., se sídlem Klimentská 1216/46, Praha, ve výši 15 342 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014, č.j. 24041-4/2014-900000-304.1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 19.3.2014, č.j. 14589-7/2014-530000-11, o námitce proti úkonu správce daně ve věci úhrady úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 155 a § 254 zákona č. 580/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

I. Podstata věci

Dne 8.1.2010 vydal Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pod č.j. ÚOHS-S355/2007/KD-357/2010/820/HKa rozhodnutí, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 17 283 000 Kč za porušení předpisů na úseku ochrany hospodářské soutěže. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl rozkladem, který byl rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.9.2010, č.j. ÚOHS-R 8/2010/HS-13302/2010/310/Mvr, zamítnut. Žalobce proti předmětnému rozhodnutí brojil žalobou, jež byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15.12.2011, č.j. 62 Af 67/2010-140, zamítnuta. Rozsudkem ze dne 20.12.2013, č.j. 5 Afs 3/2012-131, Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, jakož i rozhodnutí o rozkladu, zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení. Žalobce následně podáním ze dne 17.1.2014 požádal prvostupňový orgán o vrácení pokuty včetně úroku.

Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 24.1.2014, č.j. 14589/2014-530000-4, rozhodl o vrácení pokuty žalobci, přičemž žádost o úhradu úroku z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 155 a § 254 daňového řádu posoudil jako uplatnění nároku na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“). Ve sdělení ze dne 24.1.2014, č.j. 14589-2/2014-530000-4, prvostupňový orgán žalobci žádost v části týkající se přiznání a zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně vrátil. Žalobce proti postupu prvostupňového orgánu brojil námitkou, kterou prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 19.3.2014, č.j. 14589-7/2014-530000-11, zamítl. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jakož i § 8 odst. 2

daňového řádu a § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, neboť napadené rozhodnutí odporuje jak rozhodovací praxi žalovaného, tak i správních soudů. Žalobci nebyl přiznán nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), přestože mu poprávu náleží. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že v rámci řízení o uplatněném nároku na úrok poukazyval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.6.2014, č.j. 11 Af 17/2013-57, týkající se skutkově a právně totožné věci. Dle žalobce žalovaný posoudil totožné věci zcela odlišně, aniž by takový postup náležitě odůvodnil.

Žalobce doplňuje, že jeho nárok je dán jak podle § 64 odst. 6 ZSDP, tak i v případě kvalifikace podle § 254 daňového řádu. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že v daném případě je možná toliko aplikace zákona o odpovědnosti za škodu, a to současně pouze ve vztahu ke správnímu orgánu, jež nezákonné rozhodnutí o uložení pokuty vydal. Dle žalobce jsou nárok na úrok a nárok na náhradu škody oddělenými a nezávislými instituty, kdy přiznané úroky se započítávají do částky odpovídající náhradě škody ve výši přiznaných úroků.

Žalobce s poukazem na judikaturu správních soudů odmítá závěr, že správní orgány při výběru pokuty nepochybily. Uplatnění institutu dělené správy nemůže mít vliv na žalobcův nárok na úhradu úroku z řádně a včas zaplacené pokuty uložené nezákonným rozhodnutím jiného správního orgánu. Sankční úrok ve smyslu § 64 odst. 6 ZSDP promítá odpovědnost státu za rozhodovací činnost jeho specializovaných orgánů, tento úrok je hrazen z prostředků státního rozpočtu, v jehož prospěch byla uložena pokuta uhrazena.

Žalobce dále uvádí, že v rámci přezkumu správními soudy bylo rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o uložení pokuty zrušeno s účinky *ex tunc*; uložena pokuta se tak stala od počátku přeplatkem na platební povinnosti ve smyslu § 1 odst. 4 ZSDP. Žalobce současně odmítá názor, že o zavinění na straně orgánů celní správy lze hovořit pouze v souvislosti s neoprávněnou exekucí platební povinnosti, kdy orgány celní správy aktivně konají. S ohledem na skutečnost, že žalobce uhradil pokutu dne 6.12.2010, náleží žalobci úrok dle § 64 odst. 6 ZSDP ode dne 7.12.2010.

V doplnění žaloby žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2016, č.j. 6 As 152/2014-78, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12.6.2014, č.j. 11 Af 17/2013-57.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že nárok na úrok žalobci nepřísluší ani podle § 64 odst. 6 ZSDP, ani podle § 254 daňového řádu.

Žalovaný odmítá závěr, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2013, č.j. 5 Afs 3/2012-131, působí s účinky *ex tunc*. V okamžiku úhrady a výběru pokuty existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí, ohledně něhož platila zásada presumpce správnosti. Povinnost vrátit žalobci pokutu vznikla až po deklaraci nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu soudem, též sám žalobce zahájil aktivitu směřující k vrácení pokuty až po pravomocném zrušení rozhodnutí o uložení pokuty. Celní úřad v dané věci toliko přijal a zaevidoval platbu pokuty a následně tuto pokutu po zrušení správního rozhodnutí jakožto přeplatek na účet žalobce vrátil; učinil tak ihned poté, co se rozhodnou skutečnost dozvěděl, při těchto úkonech se nedopustil žádného pochybení, vznik přeplatku nezavinil, postupoval v souladu se zákonem a dalšími zásadami daňového řízení, přičemž jiné zákonné možnosti postupu neměl.

Žalovaný vyslovuje názor, že § 64 odst. 6 ZSDP sankcionuje úrokem z přeplatku správce daně za liknavost v situaci, kdy nebyl schopen přeplatek v zákonem stanovené lhůtě daňovému subjektu vrátit. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný dovozuje, že pojem zavinění ve smyslu § 64 odst. 6 ZSDP je třeba vykládat jako pochybení správce daně, kdy je třeba zohlednit míru odpovědnosti správce daně za úplnou součinnost daňového subjektu. Daňový řád obsahuje úpravu následků pozdního vrácení přeplatku po zákonem stanovené lhůtě nikoli v § 254, nýbrž v § 155 odst. 5. K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12.6.2014, č.j. 11 Af 17/2013-57, o jehož závěry žalobce opírá svou argumentaci, žalovaný konstatuje, že s předloženými argumenty v nyní posuzované věci se soudy dosud nezabývaly. Žalovaný upozorňuje na možnost kompenzace žalobce prostřednictvím institutu náhrady škody v režimu zákona o odpovědnosti za škodu.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)] osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce namítá, že nárok na úrok z přeplatku na dani vzniklý z titulu neoprávněného jednání správce daně je třeba posoudit dle § 64 odst. 6 ZSDP.

Ze správního spisu vyplynulo, že pokuta byla žalobci uložena rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.9.2010, které nabylo právní moci dne 7.9.2010. Žalobce byl povinen pokutu uhradit do 7.12.2010, přičemž tak učinil dne 6.12.2010. O vrácení pokuty pak prvostupňový orgán rozhodl dne 24.1.2014.

Podle § 264 odst. 10 daňového řádu platí, že jestliže lhůta stanovená pro vrácení vratitelného přeplatku započala běžet do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při jeho vrácení podle dosavadních právních předpisů (tj. podle ZSDP).

Rozhodnou skutečností pro aplikaci příslušné právní úpravy (daňového řádu či ZSDP) je okamžik, od kterého započala běžet zákonem stanovená lhůta pro vrácení přeplatku. V nyní projednávaném případě žalobce pokutu uhradil, přičemž pokuta se stala splatnou za účinnosti ZSDP.

Podle § 64 odst. 6 ZSDP platí, že zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Je-li vrácen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 4 nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku. Pokud by skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně, byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na náhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.

Co se týká okamžiku vzniku zaviněného přeplatku, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že bylo-li sankční rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, pokuta uhrazená na jeho základě se stala od počátku daňovým přeplatkem, který je třeba pokutovanému soutěžiteli vrátit spolu s případným úrokem. Zaviněným přeplatkem je přeplatek na platební povinnosti vzniklý (uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí přezkumnou autoritou zrušeno. Počátek běhu lhůty pro nárok na přiznání sankčního úroku ze zaplacené pokuty je dán nikoli 16. dnem po právní moci zrušujícího rozhodnutí soudu, nýbrž 16. dnem ode dne následujícího po původní lhůtě splatnosti pokuty, eventuálně ode dne následujícího po dni úhrady pokuty, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010, č.j. 1 Afs 38/2010-100, č. 2143/2010 Sb. NSS, ze dne 26.10.2010, č.j. 8 Afs 13/2010-134, či ze dne 27.5.2015, č.j. 6 As 152/2014-78). Jak dále v této souvislosti dovozuje Nejvyšší správní soud, zrušující rozhodnutí soudu působí v těchto případech na zaplacenou pokutu tak, že se tato pokuta stává od počátku přeplatkem: „...rozhodnutím soudu se rozhodnutí správního orgánu zrušuje s účinky ex tunc, tudíž se ex tunc stává pokuta uhrazená na základě

takového rozhodnutí přeplatkem na platební povinnosti; zároveň již okamžikem zaplacení pokuty byly převedeny finanční prostředky na účet správce daně a žalobce tak s nimi od této doby nemohl disponovat.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2015, č.j. 6 As 152/2014-78).

V projednávaném případě byla pokuta vybrána v rámci režimu tzv. dělené správy, kdy k výběru pokuty byly příslušné orgány celní správy; správce daně byl orgánem odlišným od toho, který pokutu v předcházejícím správním řízení uložil a jehož rozhodnutí bylo v rámci přezkumu správními soudy zrušeno. Žalovaný přitom zastává názor, že správní orgány v rámci inkasní fáze daňového řízení nijak nepochybily a svým chováním vznik přeplatku nezavinily, neboť postupovaly ve smyslu zásady presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty.

Co se týká samotného pojmu zavinění, ten s ohledem na skutečnost, že správce daně vystupuje v daňovém řízení jako organizační složka státu bez právní subjektivity, nelze posuzovat ve smyslu občanskoprávním či trestněprávním (formy úmyslu či nedbalosti), nýbrž je potřeba jej vykládat jako pochybení orgánu veřejné moci (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2007, č.j. 7 Afs 140/2005-55, ze dne 13.11.2009, č.j. 5 Afs 53/2009, ze dne 27.5.2015, č.j. 6 As 152/2014-78). Pokud jde o poukaz žalovaného na správný postup správce daně, vystupujícího toliko ve fázi inkasní v rámci tzv. dělené správy, který nerozhodl o uložení pokuty, tu zdejší soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2015, č.j. 6 As 152/2014-78: „...nemůže obstát tvrzení stěžovatele, že přeplatek na platební povinnosti nezavinil. Je pravdou, že sankční rozhodnutí vydal jiný orgán, který nezákonnost rozhodnutí způsobil, zavinění správce daně ve smyslu ZSDP však v případech jako je tento dle ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá již z té skutečnosti, že takto nezákonně uloženou peněžitou sankci stěžovatel jako obecný správce daně (§ 2 písm. d), § odst. 4 písm. m) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky) v rámci dělené správy vybral...Žalobci nelze přičítat k tíži ani skutečnost, že v důsledku vážnoucí komunikace mezi dvěma orgány veřejné moci se stěžovatel o zrušení rozhodnutí o pokutě dozvěděl až z žádosti žalobce, nikoli orgánu, který pokutu uložil. V nyní posuzovaném případě je vybraná pokuta příjmem státního rozpočtu, nikoli příjmem stěžovatele, který ji toliko spravuje...Pokuta byla uložena a vybrána ve prospěch státního rozpočtu, v rámci dělené správy stěžovateli příslušní peněžité plnění spravovat (vybrat, vymáhat, vracet, vypořádat nárok související s neoprávněným vybráním nebo vymožením) a je plně v souladu s principy právního státu, pokud v takovém případě žalobci nezákonně vybranou platební povinnost včetně oprávněných úroků vrátí ten orgán, který ji spravuje a žalobce se nemusí postupně obracet na orgánů několik. Smysl a účel pověření obecného správce daně výkonem správy peněžitých plnění ve prospěch státního rozpočtu, tedy dělené správy věcné, lze spatřovat právě v tom...“.

S ohledem na výše uvedené zdejší soud dovozuje, že v projednávaném případě byly podmínky pro aplikaci ZSDP ve věci vrácení vratitelného přeplatku (uhrazené pokuty) splněny, neboť přeplatek vznikl ke dni splatnosti uložené pokuty za účinnosti ZSDP, současně vznik přeplatku zavinil správce daně. Jak vyplývá

z § 64 odst. 6 ZSDP, součástí postupu při vrácení přeplatku zaviněného správcem daně je i povinnost správce daně zaplatit úroky z tohoto přeplatku, vrátí-li přeplatek po stanovené lhůtě. Pod postup při vrácení přeplatku spadá tedy i placení úroků z vlastního přeplatku. Podle § 64 odst. 1 ZSDP se přeplatkem rozumí i jeho příslušenství. Mezi příslušenství daně spadají, jak vyplývá z § 58 ZSDP, též úroky, přičemž toto příslušenství sleduje osud daně. Zdejší soud zastává názor, že jestliže přeplatek vznikl za účinnosti ZSDP, měl by být podle něj i vrácen a současně by mělo být podle tohoto předpisu postupováno i při placení úroků.

V projednávaném případě rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.9.2010, č.j. ÚOHS-R 8/2010/HS-13302/2010/310/MVr, nabylo právní moci dne 7.9.2010, přičemž žalobce byl povinen uhradit pokutu do 7.12.2010. Patnáctidenní lhůta k vrácení přeplatku tedy započala běžet dne 8.12.2010. S ohledem na skutečnost, že prvostupňový orgán pokutu v uvedené lhůtě nevrátil, náleží žalobci úrok z přeplatku v souladu s § 64 odst. 6 daňového řádu od 23.12.2010 do dne vrácení pokuty žalobci.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci náleží nárok na úrok z přeplatku dle § 64 odst. 6 ZSDP, nepovažuje zdejší soud odkaz žalovaného toliko na možnost domáhat se náhrady škody v režimu zákona o odpovědnosti za škodu za důvodný. Tento postup je obecně možný, avšak v posuzovaném případě by měl, s ohledem na § 64 odst. 6 ZSDP *in fine*, smysl v případě, že by skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně byla vyšší než přiznaný úrok z přeplatku. „...Podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní platí, že pokud byla skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně vyšší než přiznaný úrok, tento úrok se započítává na úhradu skutečné škody...Z citovaného ustanovení nepochybně nelze dovodit závěr tvrzený stěžovatelem, totiž že je toto ustanovení podřízené zákonu č. 82/1998 Sb. Vyplývá z něj pouze tolik, že úrok přiznaný správcem daně v daňovém řízení se započítává na úhradu skutečné škody, která byla daňovému dlužníkovi přiznána v řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. Tato úprava je logická a smysluplná. Úrok přiznaný správcem daně totiž představuje určitou formu „odškodnění“ za pochybení správce daně, v jehož důsledku nebyl daňovému subjektu řádně vyplacen přeplatek na dani.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2013, č.j. 8 Afs 14/2013-51).

Co se týká samotného procesního postupu při posuzování žádosti o přiznání úroku z přeplatku, tak ten taktéž vykazuje závažnou procesní vadu. Ze správního spisu vyplynulo, že prvostupňový orgán rozhodl o vrácení pokuty rozhodnutím ze dne 24.1.2014, č.j. 14589/2014-530000-4, a žádost o úhradu úroku vrátil žalobci sdělením ze dne 24.1.2014, č.j. 14589-2/2014-530000-4. Proti tomuto sdělení brojil žalobce námitkou dle § 159 ve spojení s § 259 daňového řádu, kterou prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 19.3.2014, č.j. 14589-7/2014-530000-11, zamítl. O možnosti podání námítky přitom žalobce v předmětné písemnosti nebyl poučen. Daňový řád v § 264 odst. 10 stanoví, že v případě započetí běhu lhůty pro vrácení vratitelného přeplatku do dne nabytí účinnosti daňového řádu se postupuje při

vracení přeplatku podle dosavadních předpisů. Jak bylo výše uvedeno, v projednávaném případě správní orgány postupovaly podle daňového řádu, přestože lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku započala běžet za účinnosti ZSDP. Dle § 64 odst. 8 ZSDP správce daně vydává o žádosti o vrácení přeplatku rozhodnutí, proti němuž může daňový dlužník podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení. Pokud v projednávaném případě prvostupňový orgán vyřídil žádost žalobce o úhradu úroku pouhým sdělením, tak pochybil, neboť měl postupovat podle ZSDP (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2013, č.j. 8 Afs 15/2013-54).

Zdejší soud tak s ohledem na shora uvedené jak napadené tak prvostupňové rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření (§ 11 odst. 1 písm. a) a d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částkou 2 142 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta. Pokud jde o písemné podání ze dne 22.9.2015 označené jako „Informace o nevyhovění podnětu k zahájení přezkumného řízení ze strany Generálního ředitelství cel“, tak náklady na něj vynaložené není důvod klást k tíži žalovaného, neboť jeho obsah nesouvisí s věcí samou v tom smyslu, že by se tento procesní úkon mohl jakkoli promítnout do výsledku řízení a postupu zdejšího soudu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu